

Chạm Những Lá Xanh

Khoảng hai tuần trước đây, ba cha con chúng tôi xém bị một tai nạn khi băng qua con đường trước nhà. Hôm ấy tôi dẫn hai đứa con tôi đến trường lần cuối cùng trước khi nghỉ hè. Khi băng qua được khoảng ba phần tư đường, trong lúc đèn cho phép đi bộ vẫn còn sáng, và cả ba cha con chúng tôi đều cẩn thận nắm chặt tay nhau, một chiếc xe phóng ra từ nơi đâu, quẹo cúp ngang góc đường với một vận tốc giết người, va vào bờ rồi nảy lên, tạt qua hướng chúng tôi đang đứng.

Tôi thấy mặt người lái xe rõ ràng. Tôi có cảm tưởng rằng chúng tôi gần sát đến độ có thể hôn nhau được. Cô ta là một thiếu nữ có gương mặt đẹp với một ánh mắt không hồn. Chiếc xe chỉ cách chúng tôi vài phân rồi tạt sang một hướng khác, bánh xe rít trên đường. Xe cô ta đảo qua lại trên đường như đuôi một con cá, sau cùng lấy lại được kiểm soát, rồi biến đi mất dạng. Tôi đứng đó mà nín thở, đầu gối run rẩy, tim tôi đập như trống. Ngược hẳn lại, hai đứa con tôi phá lên cười, chúng đuổi nhau qua phía bên kia đường, chạy hết từ cây này sang cây khác, như mọi ngày, nhảy lên quơ tay cố chạm lấy những lá xanh.

Vẫn còn run sợ vì chuyện vừa xảy ra thật bất ngờ, tôi chẳng biết phải nghĩ hay nói gì. Tôi làm chuyện dĩ nhiên: nổi giận. Không phải với người tài xế lái chiếc xe ấy, bởi vì cô ta đã đi mất rồi. Tôi trút cơn giận lên hai đứa con tôi. Tôi định sẽ dạy cho chúng một bài học mà rõ ràng chúng đã không học được sau kinh nghiệm vừa rồi.

“Đừng bao giờ, đừng bao giờ lơ đãng một phút nào khi băng qua đường. Các con có thấy chiếc xe khi nãy không? Chỉ còn một chút nữa là nó đụng ta rồi. Các con có biết vậy không? Chỉ còn một chút xíu nữa thôi là...”

“Thôi hết rồi mà ba,” đứa con trai 8 tuổi của tôi vô tư trả lời, rồi nhảy lên cố nắm lấy một nhánh cây mà nó đã bắt hụt khi nãy. Lúc này đứa con gái 6 tuổi của tôi đã nhảy lò cò xuống tận gốc đường và sắp sửa mất dạng.

Như vậy là quá mức! Con giận của tôi bùng nổ. Nếu hai đứa con tôi còn nhớ gì về buổi sáng đến trường hôm ấy, có lẽ là: cha chúng nó đôi khi chẳng cần gì hết cũng có thể trở nên giận dữ, điên lên một cách thật vô lý. Và hai đứa con tôi nghĩ đúng. Chúng nó có làm gì sai đâu! Chúng nắm tay tôi, băng qua đường theo sự báo hiệu của đèn. Sự thật thì tôi chẳng có bài học gì để dạy chúng cả!

Nếu có chẳng là bài học này: đời sống đầy dẫy những chuyện bất ngờ. Khi mà ta tưởng rằng chung quanh ta là an toàn, thì đâu đó có một người nào đang để tay lên cần gạt: một mạch

máu vỡ nơi óc, hay nghẹn nơi tim, một tế bào ung thư xuất hiện, một người lái xe say rượu, một tên nghiện đi tìm thuốc phiện... Khi một chiếc màn buông xuống, chúng ta không có thì giờ để hỏi han hay xin xỏ thêm một cơ hội nào khác, dầu có tức giận hay phản kháng. Sự việc chỉ giản dị xảy đến. Rồi đi. Không cần từ già.

Tôi muốn dạy cho hai đứa con tôi về những nguy hiểm trong đời sống. Chúng ta ai mà lại không vậy! Nhìn hai bên đường. Mặc đồ trắng sau khi trời tối. Đừng nhận kẹo từ một người lạ. Chúng ta trả lời hết mọi thắc mắc và hy vọng rằng chúng sẽ hỏi thêm. Nhưng để một tên say rượu sau một tay lái và những bài học của chúng ta trở thành vô nghĩa.

Nhưng những bất ngờ của cuộc đời đều có một lợi ích này: chúng làm tăng thêm giá trị của cuộc sống, mặc dù một mặt là đe dọa tiêu diệt nó. Chiều hôm ấy, khi đón hai đứa con của tôi từ trường về, trên đường đi bộ tôi nhìn xuống, thấy như có gì thay đổi, hai đứa nó bỗng trở nên quý giá hơn, mỏng manh hơn.

Kinh nghiệm này dạy cho tôi một điều mà tôi cứ quên mãi: đời sống không phải được cho không, mà nó là một món quà vô giá. Rồi một ngày chúng ta sẽ bị cướp mất đi, bởi một cơn đau trong đêm khuya hay một người lái xe buổi sáng, nhưng không gì có thể làm giảm đi giá trị của cuộc sống. Ngược lại, chính cái tính chất mỏng manh và vô thường ấy bảo đảm cho sự quý giá của nó. Ta chỉ thật sự trân quý một cái gì mà một ngày nào đó chúng ta biết mình sẽ phải đánh mất. Cần một bầy xập rung rinh dưới chân, và một người tài xế điên rồ phủ bóng thần chết thoáng lên gia đình tôi, để một lần nữa tôi tỉnh thức dậy và thấy được sự nhiệm màu của cuộc sống, và năng lượng của tình thương.

Nhưng đời sống là vậy đó. Thường thường, những món quà quý giá nhất lại được gói trong một thứ giấy rất kỳ cục. Kỳ cục đến độ nếu cho chúng ta một sự chọn lựa, chắc chắn chúng ta sẽ lựa một món khác. Chúng ta chọn món mà được gói trong những bao giấy màu thật đẹp, có gắn thêm một cái nơ mỹ miều. Không bao giờ lại là thứ đồ gói bằng loại giấy vàng cũ kỹ, cột lại bằng một sợi dây gai.

Hai đứa con tôi không biết, nhưng thật ra chúng đã nghĩ rất đúng. Ba cha con tôi vừa thoáng chạm vào chiếc áo đen rộng thùng thình của tử thần. Tại sao tôi không nghĩ đến việc nhảy lên mà đụng những chiếc lá xanh trên cành bạn nhỉ?

F. Forrester Church

Duy Nhiên phỏng dịch